Sport Magazin

Un spectator celebru pe stadioanele Romei în timpul Jocurilor Olimpice: Vladimir Kuț...

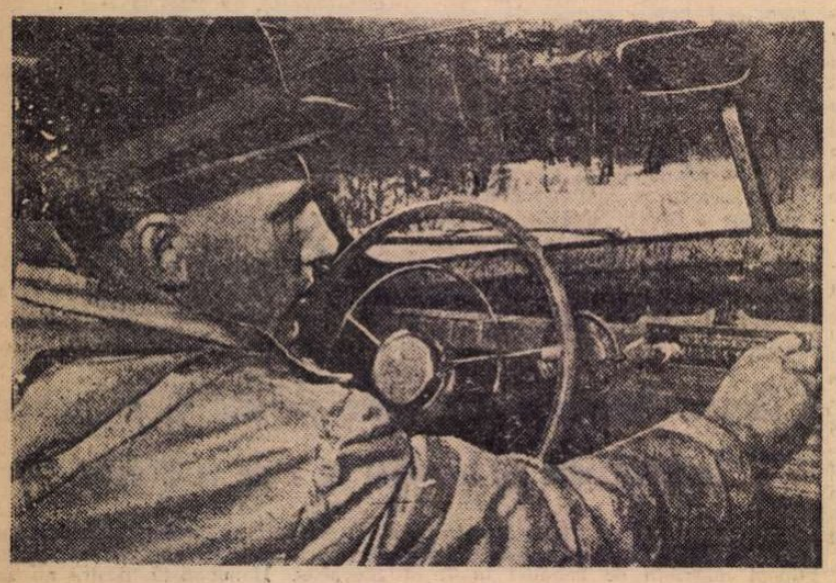

Vladimir Kuț la volanul „Pobedei" sale.

Fiecare Olimpiadă și-a avut eroul ei... Fenomenalul atlet negru, Jesse Owens în 1936, „olandeza zburătoare", Fanny Blankers-Koen în 1948, Zatopek — omul locomotivă — în în 1952, însfîrșit, campionul campionilor, Vladimir Kuț, la Melbourne în 1956, au dominat prin performanță și personalitate ultimele patru ediții ale Jocurilor.

Marele atlet sovietic deținătorul unor recorduri care continuă să uimească, a părăsit neînvins pista. Neînvinse i-au rămas și performanțele. Avalanșei de recorduri atletice ale acestui an olimpic nu i-au putut ține piept 10,1 sec pe 100 m și 8,13 m la săritura în lungime, granițele „de granit" ale celor 70 de metri la ciocan și 20 de metri la greutate. I-au rezistat însă rezultatele lui Kuț pe 5.000 și 10.000 metri...

Ne-au întrebat mulți cititori ce face Vladimir Kuț? Am considerat că cel mai bine este să le răspundă... chiar campionul în persoană. Am reușit aceasta prin intermediul redacției revistei moscovite „Fiskultura i sport". Are deci cuvîntul, Vladimir Kuț:

— *Primesc nenumărate scrisori din multe țări ale lumii*, a spus Kuț. *Imi scriu iubitori ai sportului din Italia, Franța, Anglia, Suedia, Rominia, Norvegia, India, Republica Democrată Vietnam, Argentina etc. Este greu de presupus cîte întrebări, pe feluri teme, mi se pun. Imi scriu sportivi, antrenori, ziariști, copii...*

Elevii din Leningrad, de pildă, mă întreabă la telefon dacă pot veni la ei la școală, la o reuniune. Mă roagă foarte mult pentru că „niciodată n-au văzut un recordman și campion olimpic în... carne și oase". Cum aș putea să-i refuz?

Tineri polonezi îmi pun întrebarea dacă Zimny, compatriotul lor, poate stabili un nou record mondial pe 10.000 metri. Personal îi urez din toată inima...

Un ziar argentinian mi-a trimis o lungă scrisoare cu zeci de întrebări din care spicuiesc:

„Cum se pot obține rezultate mari la atletism?".

„Care este cea mai fericită zi din viața dumneavoastră?" *(La aceasta am răspuns: ziua nunții).*

Printre numeroasele întrebări care mi se pun se întîlnesc cel mai des două:

„Pentru ce ați părăsit activitatea competițională?" și „Cu ce vă ocupați acum?"

Ultimul meu mare concurs a fost acela în care am stabilit recordul mondial pe 5.000 metri (13: 35,0), la 13 octombrie 1957 pe Stadionul Olimpic din Roma. Pînă atunci rezultatele mele la 5.000 și 10.000 meri au crescut mereu, eu căutînd să evoluez constant, fără fluctuații. Dar anii treceau... Intrasem în a patra decadă. Să alerg așa cum alergam înainte îmi era din ce în ce mai greu. Pe de altă parte, să concurez numai de dragul de a concura nu voiam. De aceea în perioada 1958—1959 am redus din intensitatea antrenamentelor, participînd doar la întrecerile de mică anvergură. Apoi am hotărît să devin antrenor. Dar, ca să-i înveți pe alții, trebuie tu însuți să știi foarte multe, fiind insuficientă doar propria experiență. Sînt necesare cunoștințe largi și multilaterale în domeniul metodicei și teoriei educației fizice, în fiziologie, pedagogie, biologie. M-am înscris la Institutul de Cultură Fizică „V. I. Lenin" din Leningrad. Invăț, mă ocup de problemele propagandei sportului, scriu articole, țin lecții și expuneri. Imi place mult să mă întîlnesc cu tinerii mei prieteni. Vreau să educ în ei dragostea de muncă, dirzenia, bărbăția, să-i învăț să prețuiască viața sportivă — baza obținerii marilor rezultate.

Desigur, urmăresc cu atenție viața sportivă din țara noastră și de peste hotare și, în primul rînd, alergările pe distanțe lungi. Aștept cu mult interes Jocurile Olimpice ale anului 1960 la care voi participa dar, în calitate de... spectator.

După aceea voi fi foarte ocupat. Scriu o carte în care voi povesti despre viața și antrenamentele mele, despre felul cum am reușit să-mi stabilesc recordurile".

Ecouri olimpice

Separația între sexe a constituit o preocupare principală a constructorilor satului olimpic. La Olimpiada de la Roma, gardul care înconjoară sectorul feminin are o înălțime respectabilă, cea mai mare din istoria Jocurilor Olimpice.

La Melbourne, gardul măsurase 2 m. Intre timp însă, înălțimea aceasta a devenit accesibilă nu numai săritorilor de prima mînă, ci și unor atleți din eșalonul secund. Gîndindu-se probabil și la recenta săritură a lui John Thomas — 2,23 m — organizatorii au socotit că e mai... sigur să înalțe un gard de 2,30 m!

Obstacolul pare, într-adevăr, de netrecut. Organizatorii au uitat însă un singur lucru: la Olimpiadă concurează și... săritori cu prăjina!

★

Colecționarii de amintiri și-au început „activitatea". Din cele 7.500 de steaguri ale echipelor participante la Jocurile Olimpice, înălțate pe catarge în diferite puncte ale orașului, au și dispărut 50! Organizatorii, atenți, au prevăzut 200 de steaguri de rezervă...

Pe urmele tizului său...

A reapărut Titi Dumitrescu pe ring? De departe, dintr-un colț de tribună, un prieten nelipsit de la reuniunile pugilistice, era gata zilele trecute să jure că l-a văzut boxînd pe Titi Dumitrescu.

— Fugi, dom-le, nu mă contrazice! Nu cunosc eu boxul lui Titi, eschivele alea cu care-și păcălea toți adversarii? Numai că de cînd nu l-am mai văzut, s-a făcut mai blond...

Cu toată competența în materie de box, prietenul de care vorbeam mai sus nu a avut, de data aceasta, dreptate. Boxerul care-l încîntase prin stilul său spectaculos nu era Titi Dumitrescu. E drept, coincidența făcea să-l cheme tot Dumitrescu și să boxeze tot la categoria în care activa Titi Dumitrescu: ușoară. Mai mult decît atît, stilul de box al lui Mihai Dumitrescu (pentru că așa se numește tînărul nostru) seamănă ca ...două picături de apă cu acela al „tizului" său mai mare. Adunînd toate aceste... coincidențe, nu ne miră confuzia pe care o făcuse prietenul nostru...

Deși are doar 17 ani, Mihai Dumitrescu nu este atît de „nou" în sportul nostru cu mănuși. El deține un titlu de campion republican de juniori și a fost selecționat în echipa reprezentativă a țării. In curînd, Mihăiță va îmbrăca din nou tricoul național, de data aceasta în echipa de tineret, a patriei noastre care va întîlni la Budapesta selecționata R.P. Ungare. Specialiștii susțin că Dumitrescu este plin de talent și că nu va trece mult timp pînă cînd categoria ușoară va avea în el un demn reprezentant.

Puținii spectatori care au fost prezenți serile trecute pe terenul Progresul și care au aplaudat după fiecare repriză „scrima pugilistică" a tînărului bobinator de la uzinele Timpuri Noi, nu vor uita multă vreme boxul său spectaculos. Eschive derutante, executate într-o mare viteză, o gamă variată de lovituri și, ceea ce este mai important, un box ofensiv și eficace (ceea ce-i lipsea uneori lui Titi Dumitrescu), toate acestea au produs spectatorilor o impresie minunată.

Unde a învățat tînărul Mihai Dumitrescu „A.B.C."-ul și apoi finețile boxului? Mai întîi la clubul Dinamo, unde a venit cînd abia împlinise 13 ani. Primul antrenor: Traian Ogrinjanu. După puțin timp l-a „remarcat" pe Titi Dumitrescu, i-a plăcut îndeosebi eschivele acestuia. De atunci, „idolul" lui Mihăiță, ca boxer, a rămas excelentul dinamovist. Zi de zi l-a urmărit pe Titi ca o umbră, i-a studiat mișcările în oglindă, într-un cuvînt l-a „copiat" pe maestru. A intrat apoi în familia muncitorilor de la uzinele Timpuri Noi. S-a simțit atras de tainele electricității și s-a calificat bobinator. Astăzi, utemistul Mihai Dumitrescu este privit cu admirație de tovarășii săi de muncă. Aceasta pentru sîrguința cu care a învățat o meserie și, firește, pentru cinstea cu care îi reprezintă în întîlnirile de box. Antrenorul său, binecunoscutul Ion Chiriac are (gîndim noi) toate motivele să fie mulțumit.

Nu este chiar așa, a obiectat Chiriac. *Mai am de „reușat" unele deprinderi greșite ale elevului meu. De pildă, după eschive, el pleacă prea departe de adversar în loc să rămînă pe loc și să contreze imediat. De asemenea, Mihăiță nu este încă stăpîn pe blocaj. Fără discuție însă că în curînd vom pune la punct toate aceste „probleme" și, să nu vă mirați dacă el va fi selecționat chiar în acest an în... echipa de seniori a țării noastre, la categoria ușoară.*

Tot ce se poate. Talentul său, stilul spectaculos, eficace și, în plus, dorința de afirmare ne fac să împărtășim optimismul lui Ion Chiriac. Mihăiță poate să-l ajungă și chiar să-l depășească — ca valoare — pe tizul său, Titi Dumitrescu, cel cu care seamănă din atîtea puncte de vedere...

R. CĂLĂRĂȘANU

PREGĂTIRI...

Se apropie marea sărbătoare... Flori mari, flori din hîrtie roșie, se nasc din mîini abile. Mîini ce știu tot atît de bine a lovi mingea de volei și a conduce rigla pe planșa de desen. Proiectanta Elena Panait, de la Uzina Semănătoarea din Capitală, membră a echipei de volei campioană pe raion, se pregătește pentru a întîmpina ziua de 23 August.

Foto: H. Nandy

D-ale fotbalului...

S-a întîmplat în Iran, într-un meci susținut de echipa clubului Gourim. In timpul jocului, într-o luptă corp la corp, nasturele tricoului unui adversar s-a încurcat în... barba deasă a unui jucător din echipa Gourim. Și s-a încurcat atît de tare încît arbitrul a fost nevoit să întrerupă jocul mai multe minute pentru a despărți pe cei doi jucători, care — enervați de situația în care se aflau — erau gata-gata să facă un schimb de... amabilități.

Pînă la urmă arbitrul a reușit să-i separe pe cei doi și jocul s-a putut termina în liniște. O consecință însă, tot a fost: conducerea clubului Gourim a dispus ca toți jucătorii săi să-și radă mustața și barba...

Obișnuitul parcului

Din zori, pe Vlad, rugbistul din uzină,
Il vezi în parcul nou de lîngă piață
Cum stă pe o aleie, chiar în față,
(Ce-i drept, e-un loc plăcut, plin de lumină).

Il regăsești în parcul cu verdeață,
Pe aleia cu pansele și glicină,
La ora cînd acasă-ncep să vină
Toți cei din schimbul lui de dimineață.

Dar și în fiecare dup-amiază
Figura lui în parc e remarcată
In vreme cînd ai săi se antrenează.

Un utemist mereu în parc, cum oare?
Răspunsul — simplu — l-am aflat pe dată:
...E-acolo pe panoul de onoare...

V. D. POPA

POSTA Magazin

CONSTANTIN DOBREANU, HUMULEȘTI. — 1) Cea mai bună performanță a lui Zoltan Vamos pe 1.500 m este 3,40,5. Acum o lună și jumătate, cînd a realizat această performanță, ea constituia cel mai bun timp al anului, pe plan mondial, la această probă. — 2) In ultimul meci al turneului susținut în 1956 în Anglia, C.C.A. a fost învinsă cu 5—0 de Wolverhapton. — 3) E greu de stabilit... ierarhii între jucători din aceeași generație, dar-mite între fotbaliști care au evoluat la distanțe de... 20 de ani unii de alții! De altfel, la fotbal, ca și la celelalte sporturi de echipă, nu există criterii perfecte. Personal, aș înclina pentru următoarea ordine: Apolzan, Vogl, Iuhasz, Kotormani.

ION PUGEA, CARANSEBEȘ. — Iată rezultatele — inclusiv scorurile la pauză — ale meciurilor din faza finală a Cupei R.P.R. 1954, susținute de Metalul Reșița: optimi de finală: 4—0 (3—0) cu Locomotiva Tg. Mureș; sferturi de finală: 2—0 (1—0) cu Locomotiva Timișoara; semifinale: 1—0 (1—0) cu C.C.A.; finală: 2—0 (2—0) cu Dinamo București.

ILIE GHEORGHE, ORADEA. — 1) Iolanda Balaș împlinește în decembrie 24 de ani. Și-a început activitatea sportivă la vîrsta de 12 ani. Prima ei performanță: 1,28 m. — 2) Frații Walter, care au jucat în 1954 în reprezentativa de fotbal a R.F. Germane, se numesc Fritz și Othmar.

MIU B. ION, PLOIEȘTI. — 1) Din formația Braziliei, care a cucerit campionatul mondial de fotbal în 1958, numai 2 joacă acum la echipe europene. Vava (Atletico Madrid) și Didi (Real Madrid). Vava are acum 25 de ani, iar Didi 31. — 2) Pele e oarecum mic de statură: 1,69 m. — 3) Iată rezultatele primului campionat mondial de fotbal Montevideo, 1930: grupa I: Franța—Mexic 4—1, Argentina—Franța 1—0, Chile—Mexic 3—0, Chile—Franța 1—0, Argentina — Mexic 6—3, Argentina — Chile: 3—1. Finalistă: Argentina. Grupa a II-a Iugoslavia—Brazilia 2—1, Iugoslavia—Bolivia 4—0, Brazilia—Bolivia 4—0. Finalistă: Iugoslavia. Grupa a III-a: Romînia—Peru 3—1. Uruguay—Peru 3—1, Uruguay—Romînia 4—0. Finalistă: Uruguay Grupa a IV-a: S.U.A. — Belgia 3—0, S.U.A—Paraguay 3—0, Paraguay—Belgia 1—0. Finalistă: S.U.A. Semifinale: Argentina—S.U.A. 6—1, Uruguay—Iugoslavia 6—1. Finala: Uruguay—Argentina 4—2.

IOAN HALEGIU, GIURGIU. — Cîteva date biografice despre antrenorul Emeric — „Ciogli" — Vogl. El are acum 55 de ani. A debutat ca... portar, a jucat un timp și ca extremă dreapta, dar afirmarea și-a făcut-o ca mijlocaș centru și apoi ca fundaș. Pînă în anul 1929 a purtat tricourile vestitei echipe timișorene Chinezul, campioană a țării între anii 1921—1927. Din 1929 și pînă în 1937 a jucat la Juventus-București, ... strămoșul Petrolului Ploiești.

ION POȘTAȘUL

Redacția și administrația: București str. Vasile Conta nr. 16, telefon 11.10.05. Interurban 72. nr. 1—2 STAS 3432. Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu 23—25.
Abonamentele se fac la oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii din întreprinderi.